

COO
BOO

NÁHRADNÍ KLUK

KASIE WESTOVÁ

Náhradní kluk

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie Westová
Náhradní kluk – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NÁHRADNÍ KLUK

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

*Tátovi, který mě naučil číst pro vědomosti, a mámě,
která mě naučila číst pro potěšení. Miluju vás oba.*

Kapitola I

V některém koutě svého mozku, pravděpodobně v té logické části, která jako by se v tom okamžiku někam vypařila, jsem věděla, že bych to měla nechat být a odejít, zachovat si alespoň kus důstojnosti. Místo toho jsem sevřela jeho pas pevněji, omotala jsem kolem něj ruce a tvář jsem mu přitiskla na hrud'. Logika právě teď ani v nejmenším neovládala můj mozek. Bylo to spíš zoufalství. A i když jsem věděla, že na zoufalství není nic přitažlivého, nedokázala jsem si pomoci.

Povzdechl si, a jak vypustil z plic trochu vzduchu, mohla jsem ho sevřít ještě o něco více. *Nezabíjejí takhle nějak svoji kořist hroznější?* Ani tahle myšlenka mě nepřiměla stisk povolit.

„Gio, mrzí mě to.“

„Tak to nedělej. A jestli opravdu musíš, nemůže to dvě hodiny počkat?“

„To, co jsi teď řekla, mi jen potvrzuje, že to počkat nemůže. Záleží ti jenom na tom, aby mě viděly tvoje kamarádky.“

„To není pravda.“ No dobře, byla to tak trochu pravda. Ale jenom kvůli Jules. Ta se do naší party vetřela zhruba před rokem a od té doby se pomaličku pokoušela obrátit moje nejlepší kamarádky proti mně. Naposledy zaútočila tvrzením, že jsem jim poslední dva měsíce lhala o tom, že mám přítele. Takže ano, chtěla jsem, aby moje kamarádky viděly, že jsem nelhala. Že to byla ona, kdo se snažil rozštěpit naši partu. To ona je přinejmenším ze čtvrtiny zlá. Ne já.

Nebyl to ovšem jediný důvod, proč jsem chtěla, aby Bradley dnes večer přijel. Opravdu jsem ho měla ráda, než se rozhodl, že se se mnou rozejde na parkovišti před závěrečným školním plesem. Ale teď, když se ukázal jako pitomec, potřebovala jsem od něj jenom to, aby napochodoval dovnitř, dokázal svou existenci, možná za mě kopl Jules do žaludku a zase se odporoučel. Copak jsem toho chtěla tak moc? A navíc, proboha, tohle byl můj maturitní ples. To mě *doopravdy* hodlal nechat, abych šla samotná na vlastní maturák, kde možná dneska večer budu korunovaná královnou?

„To není to jediné, na čem mi záleží...“ Hlas se mi zlomil, i když jsem se pokoušela nedat najevo žádnou slabost. Tedy kromě toho, jak jsem na něj byla nalepená jako nějaká ponožka nabitá statickou elektřinou.

„Je to to jediné, na čem ti záleží, a potvrdila jsi to dneska večer, když jsi mě uviděla a první věta, kterou jsi mi řekla, byla: ‚Moje kamarádky se zblázní.‘ To myslíš vážně, Gio? Tohle je první věc, kterou mi řekneš, když se vidíme po dvou týdnech?“

Moje mysl zařadila zpátečku. Doopravdy jsem řekla tohle, nebo si teď začal něco vymýšlet, aby si nepřipadal tak hloupě? Vypadal opravdu skvěle. A ano, já jsem chtěla, aby moje kamarádky viděly, jak skvěle vypadá. Mohl mi to snad vyčítat?

„A celou cestu sem ses snažila naplánovat, jak tam nakráčíme. Říkala jsi mi, jak přesně se na tebe mám dívat.“

„Tak jsem maličko posedlá plánováním. To jsi o mně už věděl.“

„Maličko?“

Na prázdné místo na parkovišti naproti tomu, kde jsem vymačkávala život ze svého přítele... ze svého expřítele, vjelo auto. Ze zadních sedadel vystoupil pár. Neznala jsem ani jednoho z nich.

„Gio.“ Bradley se vyprostil ze sevření mých rukou a udělal krok dozadu. „Musím jet. Mám to domů daleko.“

Aspoň vypadal, že ho to upřímně mrzí.

Zkřížila jsem si ruce na prsou a příliš pozdě v sobě našla kousek důstojnosti. „Fajn. Jeď.“

„Měla bys tam jít i tak. Vypadáš nádherně.“

„Nemohl bys mě poslat do háje a pak prostě odejít nebo tak něco? Nepotřebuju si po tomhle všem myslet, že jsi sladký.“ Opravdu *byl* sladký a pomýšlení na to, že se ho zoufale nesnažím udržet u sebe jenom kvůli svým kama-

rádkám, začínalo ovládat moje emoce. Zatlačila jsem ho do pozadí. Nechtěla jsem, aby Bradley věděl, jak moc mě zranil.

Usmál se svým žertovným úsměvem a zvýšil hlas. „Už s tebou nikdy nechci mluvit. Jsi povrchní, sebestředná a namyšlená a zasloužíš si tam jít sama!“

Proč to znělo tak přesvědčivě? Přistoupila jsem na tuhle šarádu. „Nenávidím tě, ty pitomče!“

Poslal mi vzdušný polibek a já jsem se usmála. Sledovala jsem ho, dokud nenasedl do auta a neodjel. Úsměv mi ale zmizel z tváře a sevřel se mi žaludek. Bradley nejspíš předpokládal, že si nějaký odvoz domů seženu. Díkybohu už byly všechny moje kamarádky uvnitř... a čekaly, až se tam ukážu s tím klukem, se kterým jsem se chvástala poslední dva měsíce. Zabručela jsem v pokusu přetavit svou ublíženost ve vztek a opřela se o zadní dveře červené dodávky. V tom okamžiku jsem si všimla, že se na mě dívá kluk sedící na sedadle řidiče v autě naproti mně. Rychle jsem se narovnala – ani cizí člověk mě přece nesmí vidět slabou – a on odvrátil pohled.

Co tu ten kluk dělá, že jen tak sedí v autě? Vzal do ruky knihu a dal se do čtení. Prostě si čte? Sedí v autě na parkovišti před plesovým sálem a čte si? Pak mi to došlo: ten pár, který vystoupil ze zadních sedadel. Někoho sem vezl. Možná mladší sestru nebo bratra.

Jak si tak četl, prohlédla jsem si ho. Neměla jsem moc dobrý výhled, ale nevypadal nijak špatně. Hnědé vlasy, olivová kůže. Mohl by dokonce být i vysoký – hlavu měl výš, než byla opěrka sedadla –, ale nešlo to poznat. Nebyl to

tedy vůbec můj typ – měl trochu moc štrapaté vlasy, byl dost hubený a brýlatý –, ale musela jsem si s ním vystačit. Došla jsem k jeho okénku. Četl si nějakou zeměpisnou knížku nebo cosi o cestě okolo světa za osmdesát dní. Zaclepala jsem mu na sklo a on pomalu vzhlédl od čtení. Ještě déle mu trvalo, než okénko stáhl.

„Ahoj,“ řekla jsem.

„Ahoj.“

„Chodíš sem?“ Kdyby tady chodil do školy a já ho doteď jenom nepotkala, nefungovalo by to. Protože by ho pravděpodobně znali ostatní.

„Cože?“

„Chodíš tady do školy?“

„Ne. Nedávno jsme se sem přistěhovali, ale já dokončuju ročník na svojí staré škole.“

Čím dál tím lepší. Jsou tady noví. „Vezl jsi sem bratra?“

„Sestru.“

„Výborně.“

Povytáhl obočí.

„Budeš mi dělat partnera.“

„Ehm...“ Otevřel pusou, ale nic víc z ní nevyšlo.

„Bydlíš někde blízko? Protože tam nemůžeš jít v džínech a tričku. Obzvlášť v tričku, na kterém je telefonní budka.“

Kmitl očima ke svému triku a pak se podíval zpátky na mě. „Telefonní budka? Děláš si legraci?“

„Máš aspoň nějaké tmavé kalhoty a košili? Možná kravatu? Petrolejová kravata by byla úžasná, abychom byli barevně sladění, ale takové štěstí opravdu neočekávám.“ Naklonila jsem hlavu ke straně. Opravdu nevypadal jako můj

typ. Moje kamarádky to poznají. „A nevlastníš náhodou kontaktní čočky a něco na vlasy?“

„Já teď asi prostě zavřu to okno.“

„Ne. Prosím.“ Položila jsem ruku na sklo. Byla jsem už někdy v životě takhle moc zoufalá? „Můj přítel se se mnou právě rozešel. Určitě jsi to viděl. A já doopravdy nechci jít na svůj maturitní ples sama. Navíc si moje kamarádky myslí, že vůbec neexistoval. Je to složitý příběh, ale já prostě potřebuju, abys předstíral, že jsi on. Dvě hodiny. O nic víc tě neprosím. A navíc tady stejně jenom sedíš a čekáš na svoji sestru.“ Do háje. Jeho sestra. Zavolá na něj jménem přes celý sál a všechno mi tím zhatí? Budeme se jí muset vyhnout. Anebo ji do celého plánu zasvětit. Ještě jsem se nerozhodla. „Bude to mnohem větší zábava než sedět na parkovišti.“

Pořád se na mě díval, jako kdybych se zbláznila. Připadala jsem si opravdu jako blázen. „Chceš, abych se tvářil, že jsem Kapitán Amerika?“ Pokynul rukou směrem k silnici.

Nejdřív jsem byla zmatená, ale pak mi došlo, že tak říká Bradleymu kvůli jeho svalnaté postavě. „Nikdy ho neviděly, takže nemají tušení o tom, jak vypadá. A ty jsi navíc...“ Mávla jsem rukou směrem k němu, aniž bych větu dokončila. Pokoušela jsem se vymyslet nějakého jiného superhrdinu, ke kterému bych ho mohla přirovnat, ale žádný mi nepřicházel na mysl. Superhrdinové nebyli zrovna můj obor. Existuje vůbec nějaký hubený? Spiderman? To mi nepřipadalo moc jako kompliment.

On zatím jenom dál seděl, zíral na mě a čekal, až větu dokončím.

„Můžu ti za to zaplatit.“

Povytláhl obočí. „Na tohle určitě existují nějaké služby. Možná bys měla zkusit zavolat na erotickou seznamku nebo tak něco, ne?“

Obrátila jsem oči v sloup, ale nedokázala jsem se ubránit úsměvu, který následoval. „Znáš takové linky dobře?“

Zlehka se zasmál.

„Dobře. Pokud se ti nelíbí představa, že by sis nechal platit, budu ti dlužná.“

„Budeš mi dlužná co?“

„Nevím... kdybys někdy potřeboval falešnou přítelkyni, budu ti k službám.“

„Nemám tak docela ve zvyku potřebovat falešné přítelkyně.“

„No, to je fajn. Těší mě, že si dokážeš obstarat skutečnou, kdykoli se ti zachce, ale já to nedokážu. Vlastně to obvykle dokážu, ale očividně ne teď uprostřed prázdného parkoviště.“ Copak ze sebe musím vymáčkout nějaké ty falešné slzy, abych získala falešného partnera?

„Dobře.“

„Dobře?“ Překvapilo mě to, i když jsem opravdu doufala, že svolí.

„Ano. Bydlím šest bloků odsud. Dojedu se převléct do něčeho plesovějšího.“ Zatáhl okénko a mumlal si u toho něco o tom, že sám nevěří, že do něčeho takového jde. A pak odjel.

Stála jsem tam asi pět minut a uvažovala, jestli to nebyl jen způsob, jak před tímhle vším utéct. Nejspíš jenom napsal své sestře, aby mu prostě zavolala, až bude potřebo-

vat odvézt domů. A kdyby bydlel jenom o šest bloků dál, proč by vůbec čekal na parkovišti? Neměl by spíš jet zpátky domů a počkat tam?

Vytáhla jsem telefon a podívala se na Twitter a Instagram, abych se ujistila, že Bradley nevy pustil do světa něco o našem rozchodu. Nic tam nebylo. Nepřekvapovalo mě to, protože Bradley sociálním sítím moc neholdoval. To byl taky další důvod, proč byla Jules přesvědčená, že jsem si ho vymyslela. Napsala jsem tweet o tom, jak bude tenhle ples boží, a strčila mobil zpátky do svého psaníčka, které mi dokonale ladilo s šaty.

Uplynulo dalších deset minut a já už jsem si byla jistá, že se ten kluk nevrátí. Začala jsem vymýšlet nejrůznější výmluvy, které bych mohla říct svým kamarádkám, až vejdu dovnitř. Onemocněl. Musí se učit na závěrečné zkoušky na univerzitě, které má v pondělí... protože studuje na univerzitě.

Povzdechla jsem si. Bylo to ubohé. Pravda. Musela jsem říct pravdu. Rozešel se se mnou na parkovišti. Při tom pomýšlení mě v očích začaly pálit slzy. Bradley se se mnou rozešel na parkovišti. Podělala jsem to, přišla jsem o něj a teď možná přijdu ještě o víc. Stane se tohle tím posledním důkazem, který moje kamarádky potřebují pro to, aby uvěřily všemu, co tvrdí Jules? Bylo mi jasné, jak se na mě Jules zatváří v tom okamžiku, kdy půjdu s pravdou ven. Bude to výraz říkající „jo, jasně, on prostě neexistuje“. Ten, který na mě vrhala pokaždé, když jsem se o Bradleyem zmínila. Přesně tenhle výraz mě nutil vyprávět další a další historky. Jenomže jsem toho navykládala už tolik, že i moje ostatní kamarádky začaly o Bradleyho existenci pochybovat.

Potkali jsme se v bufetu na Kalifornské univerzitě v Los Angeles, když jsme se tam jeli podívat na filmový festival, kterého se účastnil můj brácha. Šla jsem do bufetu sama a Bradley si myslel, že tam studuju. Nevyvracela jsem mu to, protože tam koneckonců příští rok studovat začnu. Zrovna ten víkend mi přišlo rozhodnutí o přijetí ke studiu, takže jsem cítila jistou studentskou sounáležitost. Vyměnili jsme si telefonní čísla a nějakou dobu si psali. A to, co začalo jako pouhé zaujetí, se stalo něčím víc. Vyprávěl pitomé vtipy a věděl spoustu věcí o spoustě míst, která procestoval. Byl zajímavý. O několik týdnů později jsem mu přiznala svůj skutečný věk. Tou dobou jsme do sebe už byli docela zakoukaní. Hlavní problém byl v tom, že bydlím tři hodiny cesty od univerzity. Takže Bradley za mnou za ty dva měsíce, kdy jsme spolu chodili, přijel jenom párkrát a nikdy se nesetkal s mými kamarádkami. A teď bylo po všem.

Narovnala jsem se v ramenou a obrátila se čelem ke vstupu do sálu. Nepotřebuju přece partnera, skutečného, ani falešného. Moje kamarádky mě mají rády bez ohledu na to, s kým jsem nebo nejsem. Už když jsem si to pomyslela, přála jsem si, aby to byla skutečně pravda. Nemohla jsem přijít o přítele i o ně během jediného večera. Potřebovala jsem je ve svém životě. Když jsem vykročila, světla nějakého auta vrhla můj stín na chodník přede mnou. Otočila jsem se v okamžiku, kdy světla zhasla a motor vypnul.

Z auta vystoupil můj náhradní kluk. „Copak bys tam po všem tom doprošování šla beze mě?“

Kapitola 2

Usmála jsem se. Nemohla jsem si pomoci. Doopravdy na sobě měl oblek – černý, se světle šedou kravatou. Brýle byly pryč a skutečně byl vysoký.

Přesně tohle jsem potřebovala. Budeme vidět. Na konci večera se se mnou může rozejít. Žádné samolibé pohledy od Jules, žádné soucitné povzdechy od Laney a žádné významné pokyvování hlavou od Claire, abych konečně řekla pravdu. A dokonce se to pravdě bude blížit. Můj náhradní kluk pro mě jenom maličko přehází pořadí událostí dnešního večera. To přece ničemu neuškodí. Obzvlášť pokud to udrží na uzdě ze čtvrtiny zlou Jules.

„Ahoj,“ řekla jsem a došla k jeho autu, kde pořád stál u otevřených dveří, jako kdyby na tenhle plán ještě tak docela nepřistoupil. „Vypadáš skvěle.“ Očima jsem zabloudi-

la k jeho vlasům, které jsem teď viděla zblízka a lépe. Byly příšerně rozčuchané. Přestože se je nejspíš pokoušel nějak zkrotit.

„Sedni si na vteřinku.“ Pokynula jsem k sedadlu v autě. Povytáhl obočí, ale uposlechl mě. Vyštrachala jsem ze své kabelky hřebínek a s jeho pomocí mu upravila účes. Když měl vlasy vyčesané pryč z čela a pěkně vytvarované, spokojeně jsem přikývla. „Jde to s tebou dobře.“

S povzdechem zakroutil hlavou. „Už abych to měl za sebou.“

Vstal a nabídl mi rámě. Chytila jsem ho místo toho za ruku a táhla ho směrem k sálu.

„Prr! Počkej chvíličku,“ vyhrkl a moje tělo se prudce zastavilo, což na těch vysokých podpatcích nebyla žádná legrace. „Potřebuju přece pár informací. Máš v úmyslu svoje kamarádky přesvědčit, že my dva se doopravdy známe, nebo snad ne?“

„Hmm, ano. Tak moment.“

„Třeba jméno by byl dobrý začátek.“

Zasmála jsem se. Neřekla jsem mu ani to, jak se jmenuju. „Jsem Gia Montgomeryová. Je mi sedmnáct. Jsem ve čtvrtáku tady na báječné freemontské střední. Jsem ve studentské radě a normálně nemusím škemrat o nápadníky. Tedy, až do dneška jsem nikdy nemusela.“

„Beru na vědomí.“

„A ty jsi po dobu příštích dvou hodin Bradley Harris. Třeták na Kalifornské univerzitě, a to je mimochodem důvod, proč s naším vztahem nesouhlasí moji rodiče. Myslí si, že jsi na mě příliš starý.“

„To jsem,“ odpověděl.

Nepochopila jsem z toho, jestli mluvil o Bradleym nebo o sobě. Měla jsem dojem, že předtím naznačoval, že je na střední. „Kolik ti je?“

„Jestli jsem ve třetíku, tak to mi musí být nejmíň – kolik? Jednadvacet?“

Mluvil o Bradleym. Obrátila jsem oči v sloup. „Přesně. Ale to je jen o čtyři roky víc než mně.“

„Což by nebyl konec světa, nebýt toho, že jsi ještě na střední. A nezletilá k tomu.“

„Na střední už budu jenom pět týdnů a ty teď zniš úplně stejně jako moji rodiče.“

Pokrčil rameny. „Zní jako dobří rodiče.“

„No, teď už je to stejně úplně jedno. Na konci večera se se mnou budeš moct rozejít. Nejlíp přímo před mými kamarádkami. Zkus z toho neudělat žádné velké drama. Rychle a v tichosti. A pak můžeš prostě odejít navzdýcky jako skutečný Bradley a s tímhle vším bude konec.“ Vyschlo mi v hrdle, když jsem to říkala a představovala si při tom, jak ode mě Bradley odchází, jako kdyby to byla ta nej-jednodušší věc na světě. Zatlačila jsem tu představu do pozadí a usmála se na něj.

„To bych měl zvládnout.“

„Výborně. A co tvoje sestra? Nebude nám s tím dělat potíže? Nepoběží za tebou přes celý sál a nebude vykřikovat tvoje jméno?“

„Ne. Moje sestra nebude čekat, že bych se tam objevil, navíc v tomhle oblečení. A taky je dost zaujatá svým vlastním partnerem. Ale kdybych ji viděl přicházet, postarám

se o to, aby se někde stranou dozvěděla všechno potřebné. Je v pohodě. Nebude dělat potíže.“

„Nemohl bys jí napsat? Pro jistotu.“

„Udělal bych to, ale jak jsem se ve spěchu převlékal, nechal jsem doma mobil.“ Poplácával se přes kapsy, aby mi ukázal, že mluví pravdu.

„A bude v pohodě?“

„Bude.“

„Tak dobře, myslím, že jsme připravení.“

Zašklebil se na mě, jako kdyby mi uteklo něco úplně očividného.

„Co je?“

„Nic. Pojd.“ Kráčel zvolna a sebevědomě, když mě vedl ke dveřím sálu. Vypadalo to, že mu ani nevadí mě držet za ruku.

Hned za dveřmi jsem učitelce u stolku odevzdala lístky, které jsem koupila pro sebe a Bradleyho, a pak jsme vešli do hlavního sálu. Hudba byla hlučná – hrála živá kapela – a nebyla moc dobrá. Tuhle kapelu jsme vybrali v konkurzu, který jsme kvůli plesu uspořádali, takže to byli ti nejlepší z nejhorších. Loni jsme si najali jednu oblíbenou místní kapelu, jenomže s „dostupnějšími“ cenami lístků jsme na to letos neměli dostatečné prostředky v rozpočtu.

Zahlédla jsem svoje kamarádky a jejich partnery stát u vysokého stolku na opačné straně sálu. Na chvíli jsem zavřela oči a pokusila se shromáždit ve svém těle každičkový kousek svých hereckých schopností, kterých nebylo nijak moc, ale musely mi dnes stačit. Můj náhradní partner ve-

dle mě nevypadal ani trochu nervózně. Samozřejmě že ne – neměl totiž co ztratit.

„Moje sestra tančí, takže myslím, že pro teď jsme v pohodě,“ řekl mi.

Následovala jsem jeho pohled k dívce v modrých šatech – sukni měla sešitou ze spousty nařasených vrstev. Byla hezká – dlouhé hnědé vlasy, přátelská tvář. Nikdy dřív jsem ji neviděla, musela tím pádem být mladší než já. I když její bratr tvrdil, že se sem přistěhovali teprve nedávno, takže to mohlo být i tím. Nepoznávala jsem ovšem ani jejího tanečníka, a tak jsem se vrátila k domněnce, že jsou mladší.

„Fajn. Takže se na mě zkusíš dívat tak, jako bys do mě byl šíleně zamilovaný?“

„Byli jste do sebe s Kapitánem Amerikou šíleně zamilovaní?“

Otevřela jsem pusku – automaticky jsem chtěla říct „samozřejmě“ –, ale zarazila jsem se, protože to nebyla úplně pravda. Bradley a já jsme byli... no, byli jsme šťastní. Alespoň jsem si to až do dnešního večera myslela. Nasadila jsem svůj nejlepší provokativní úsměv, vděčná za to, že už zase mám pod kontrolou své emoce, které mě předtím málem zradily na parkovišti. „Nemáš takové city ve svém emočním rejstříku?“

Chvilíčku se soustředil a pak na mě obrátil rozžhavený pohled. Wow. Byl opravdu dobrý.

„Tohle je možná trochu moc.“

Trochu svůj pohled zjemnil a já jsem si poprvé všimla, že má modré oči. To nebylo dobré. Bradley měl oči hnědé.

„Takhle taky ne?“

„Ne. Díváš se úžasně.“ Což znamenalo, že věděl, jaký pocit je být zamilovaný. To spíš já jsem takové city neměla ve svém emočním rejstříku. „Jen barva tvých očí je mizerná.“

„To mi ještě nikdy nikdo neřekl. Díky.“

„Omlouvám se. Holky ti určitě říkají, že tvoje oči jsou nebesky nádherné nebo tak něco.“ Taky že byly. „Jenomže...“

„Bradley má smaragdově zelené? Ne, roztátě čokoládově hnědé?“

Zachechtala jsem se, protože se u toho chytl za srdce a řekl to melodramatickým hlasem. „Ano. Naprosto roztáté.“

Podíval se mi do očí. „Jako ty.“

„No, on je má spíš čokoládově a já zase spíš sépiově hnědé, ale...“ Zavrtěla jsem hlavou v pokusu vrátit se zpátky k tématu. „Prostě se snaž nedívat se nikomu moc do očí.“

„Jasně, to určitě nebude vypadat divně. Myslíš si, že si tvoje kamarádky budou pamatovat barvu očí kluka, kterého nikdy neviděly? To jsi toho o jeho očích navykládalá tolik?“

„Ne. Totiž, chci říct, ukazovala jsem jim nějaké fotky.“

„Viděly jeho fotky?“ Vykulil na mě oči. „A jak si potom představuješ, že by nám tohle mohlo projít?“

„Ty fotky byly pořízené z dálky. A na jedné byla půlka jeho obličeje.“ K mému velkému zklamání neměl Bradley focení vůbec rád. „Už je to nějakou dobu, co je viděly. Myslím si, že vypadáš dost podobně na to, aby to fungovalo. Ale zkus zapracovat na nějakém nedivném způsobu nedívání se jim do očí.“

Vzal mě za ruku, políbil ji, věnoval mi svůj spalující pohled a prohlásil: „Mám přece stejně oči jenom pro tebe.“

Byl *opravdu* dobrý. Zasmála jsem se. „Už vidím své kamarádky. Pojd.“

„Proč si myslely, že neexistuju, když viděly moje fotky?“ zeptal se mě, když jsme se prodírali mezi tančícími páry.

„Protože jsi studoval na univerzitě a obvykle jsem jezdila já za tebou. A když už jsi sem přijel, chtěl jsi trávit ten čas se mnou, a ne s mými kamarádkami.“

„Takže jsem nafoukaný. Chápu.“

„To jsem neřekla.“

„A když jsi přijela ty za mnou, bavili jsme se s mými přáteli?“

„Ne. Vidali jsme se málokdy. A když už jsme byli spolu, nechtěli jsme u toho mít další lidi.“

„Dobře, takže jsi byla moje tajemství.“

„To ne, já jsem to tak taky chtěla. A navíc jsi teď právě jel tři hodiny na můj maturitní ples, takže jsi očividně měl v úmyslu se s mými kamarádkami setkat.“ Měla jsem hrozně divný pocit z toho, jak jsme se bavili, jako kdyby skutečně byl Bradley. Zavrtěla jsem hlavou. „*On* měl v úmyslu se setkat s mými kamarádkami.“

„A přitom se *on* s tebou rozešel na parkovišti ještě předtím, než na to došlo.“

Kousla jsem se do tváře. Zbývalo jen deset kroků, než ke skupince dojdeme, takže jsem mu nemohla vysvětlit, že jsem se k Bradleymu nechovala hezky. Že první věc, kterou jsem mu řekla poté, co jsme se dva týdny neviděli, byla, že moje kamarádky se zblázní. Bylo to proto, že vypadal tak

úžasně. Ale to jsem mu měla říct spíš. Neměla jsem si dělat starosti s tím, co si budou myslet ostatní. Jenomže to pro mě bylo těžké, protože jsem strávila poslední dva měsíce odrážením otázek ohledně jeho existence a dva měsíce jsem jim o něm vykládala úplně všechno. A to všechno kvůli Jules. Neměla jsem dopustit, aby nade mnou získala takovou moc.

Claire si mě všimla jako první a vypadalo to, že se jí rozzářily oči úlevou při pohledu na mého partnera. S Claire jsme si byly nejbliž, a tak to byla vždycky ona, kdo mě obhajoval. „Gio!“ Po jejím výkřiku se naším směrem otočili všichni ostatní.

Výraz Julesina obličeje byl k nezaplacení. Byl to samolibý úsměv následovaný lehounce spadlou čelistí. A Laney se projednou konečně netvářila tak soucitně. Věnovala jsem jim široký úsměv.

„Ahoj všichni, tohle je Bradley.“

Zvedl ruku, lehce zamával a nevím, jestli to bylo z legrace nebo to udělal neúmyslně, ale když říkal „Rád vás všechny poznávám“, jeho hlas byl hluboký a zastřený.

Claire na mě vykulila oči, jako kdyby v nich měla napsáno „to se ti povedlo, Gio“.

Jules rychle znovu oživila svou vnitřní nadutost a prohlížela si ho od hlavy k patě. Zadržela jsem dech a čekala, kdy prohlásí, že vůbec nevypadá jako na těch fotkách nebo jako typ kluka, se kterými jsem chodila normálně. Místo toho ale řekla: „Překvapuje mě, že ti stálo za to přijet na středoškolský ples.“

Podíval se mi zpřímá do očí, sjel mi rukou po zádech a objal mě v pase. „Bylo to důležité pro Giu.“ S těmi slovy si

mě přitáhl k boku. Jeho dotyk mě polechtal na zádech. Instinkt mi okamžitě zavelel uskočit stranou, ale na Bradleyho bych takhle nezareagovala. Opřela bych se o něj. Šťastně bych si povzdechla. Donutila jsem se udělat obojí.

Jules se zašklebila. „Tak tohle je motiv vašeho vztahu? ‚Jak důležitá je Gia?‘ Prsty ve vzduchu dokonce naznačila uvozovky.

Garrett, její partner, se rozchechtal, ale rychle toho nechal, když ho další z kluků praštil do zad.

„Ne,“ odpověděl ten můj dříve, než jsem měla šanci něco říct. „Ale možná by měl být.“

Tomu se zasmáli všichni. Jen já jsem byla svým vražedným pohledem na Jules moc zaneprázdněná na to, abych se zasmála.

„Jdeme si zatancovat,“ řekl můj falešný kluk. A když mě vedl k tanečnímu parketu, došlo mi, že neznám jeho skutečné jméno. To proto se na mě tak zašklebil, když jsme přicházeli k sálu? A tak, když mě kluk, jehož jméno jsem neznala, objal, opřela jsem se mu čelem o hrudník a zašepkala: „Omlouvám se.“

Kapitola 3

„Za co se omlouváš?“ zeptal se mě náhradní Bradley.

„Nevím ani, jak se ve skutečnosti jmenuješ.“

Zasmál se hlubokým hrdelním hlasem, který jsem ucítila na jeho hrudi. Pak se sehnul, až mě jeho dech polechtal na uchu, a řekl: „Jmenuju se Bradley.“

Zalapala jsem po dechu a vzhlédla k němu. „Opravdu?“

Zavrtěl hlavou. „Jsem puntičkářský herec. Potřebuju se proměnit ve svou postavu.“

„Ty jsi herec?“ Nepřekvapovalo by mě to. Byl v tom očividně opravdu dobrý.

Podíval se do výšky a zamyslel se. „To jsi mi o mně neřekla. Jsem herec?“

Zachechtala jsem se a praštila ho do prsou. „Nech toho.“

Podíval se přes moje rameno směrem k místu, kde pořád stály moje kamarádky. „Máš tady pěknou partičku.“

„Většinou jsou fajn. To jenom Jules se mě neustále pokouší vystrnadit.“

„Proč?“

„Nemám tušení. Nejspíš si myslí, že jsem alfa samice naší smečky a že tu je prostor jenom pro jednu, aniž bychom se musely uchýlovat ke kanibalismu.“

„Když přijmu tu tvoji podivnou vlčí analogii, budu si to vykládat tak, že chce šéfovat vaší partě.“

Pokrčila jsem rameny a sledovala, jak se Jules na opačné straně sálu naklonila ke Claire a něco jí říkala. „Žádný jiný důvod mě nenapadá. To hlavně kvůli ní tě tady teď potřebuju. Ona si myslí, že celou dobu lžu. Nechtěla jsem jí poskytovat municí. Už takhle si jí najde sama dost, aniž bych jí servírovala další na stříbrném podnosu.“

Povytáhl obočí – to dělal rád, jak jsem si už stačila všimnout. „Takže když teď zjistí, že jsi lhala...“

„Jo. Je to tak. Přesně to teď dělám a předtím jsem to nedělala. Ale ona si myslí, že jo. A kdybych sem byla nakráčela bez tebe, byla byh ztracená.“

„Nevěříš tomu, že tě tvoje další kamarádky mají dost rády na to, aby to nedovolily?“

„Mají mě rády. Jenomže ona na tomhle pracuje dva měsíce v kuse. Opravdu si myslela, že na mě něco má. Myslela si, že něco skrývám. Potřebovala jsem to dneska dokázat.“

„Ale pokud opravdu jsi alfa, tak proč nevykopneš ty ji?“

Nad touhle otázkou jsem přemítala hodně dlouho. Hlavní důvod byl, že jsem se opravdu necítila jako vůdkyně,

jakkoli mě za ni Jules považovala. Ale další důvod, ten, který jsem si připouštěla jen za těch nejtemnějších nocí, byla moje obava, že kdybych všechny donutila si vybrat, daly by přednost jí. Strachovala jsem se, že ať navenek působím jakkoli sebevědomě, ostatní mě ve skutečnosti rádi nemají. A že je to tak možná oprávněně. To jsem mu ovšem říkat nehodlala. Dneska večer už mé slabosti viděl dost. „Protože jsem zlá jenom z osminy.“

„Cože?“

„Někdy říkám, že Jules je ze čtvrtiny zlá. Jenomže to je ono... já asi nechci být taková holka. Taková, která má potřebu někoho vykopnout z party. Pořád doufám, že to nějak dokážeme překlenout, podepsat mírovou dohodu, najít neutrální půdu, co já vím.“ A bez ohledu na ostatní důvody, proč jsem se bála vyvolávat problémy, tohle byla pravda. Prostě jsem chtěla, abychom spolu všechny vycházely v dobrém.

„Máš ráda analogie, vid?“

„Jo, to mám. Slova mají velkou sílu.“

Naklonil hlavu, jako kdyby ho ta odpověď zaujala. „Ale stejně to pořád nějak nechápu. Jestli viděly jeho fotky, tak proč nevěří tomu, že existoval?“

Suše jsem se zasmála. „Protože těch fotek bylo málo. Jenomže my jsme spolu nebyli tak často, abychom se pořád fotili. Máme... měli jsme... vztah na dálku. Takže Jules si myslí, že jsem prostě řekla nějakému náhodnému klukovi na ulici, aby se se mnou vyfotil.“

Zachechtal se. „Nechápu, jak by ji to mohlo vůbec napadnout.“

Se zrudlými tvářemi jsem sklopila oči k zemi. „Jo. Jo.“ Bylo to dost zoufalé, že jsem si sem dneska musela přivést falešného partnera. Partnera, kterého bych sem vodit nemusela, kdyby se se mnou můj naprosto skutečný přítel nerozešel.

„Jsi v pohodě? Rozhozená z celé té věci s Kapitánem Amerikou?“

Zhluboka jsem se nadechla nosem a soustředila se na to, aby můj hlas nezněl roztřeseně, až promluví. „Ne. Budu v pohodě. Očividně to nebyl až tak vážný vztah. Byl to krátký vztah na dálku. Nic významného.“ Nebyla jsem si jistá, jestli se tím proslovem pokouším přesvědčit spíš jeho nebo sama sebe.

Mlčel tak dlouho, až jsem vzhledla, abych zjistila, jestli mě ještě poslouchá. Oči upíral na mě a hledal něco, o čem jsem netušila, jestli to ve mně vůbec je. Písnička skončila a další byla ve svižnějším tempu. Rychle jsem udělala krok dozadu. „Takže. Jak se doopravdy jmenuješ?“

„Nemůžeme si dneska dovolit žádné přeřeknutí, nemyšlíš? Takže pro tebe jsem Bradley.“ Konečně odvrátil oči jinam a já jsem se mohla zase nadechnout. Natáhl ke mně ruku, a když jsem se jí chytila, otočil mě dokola a v rytmu si mě přitáhl zpátky do náruče.

„Vážně ti to jde,“ poznamenala jsem.

„Co? To hraní, nebo to tancování?“

„Vlastně obojí, ale teď jsem myslela to tancování.“

„To bude tím, že jsi už pátá holka, co mě požádala, abych na školním plese předstíral, že jsem její přítel. Doutilo mě to vypilovat moje taneční dovednosti.“

„Samozřejmě.“

„Takže, Gio Montgomeryová.“

„Ano, bezejmenný mladíku?“

Srdečně se zasmál. „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi mi za tohle nabízela peníze. Děláš to takhle často, že nabízíš náhodným lidem peníze za nejrůznější služby?“

„Ne, obvykle můj úsměv stačí k tomu, abych dostala, co chci.“ Vlastně mě docela překvapilo, že v jeho případě bylo tak těžké vytáhnout ho z auta.

„A jaké věci jsi díky němu už získala?“

„Kromě tebe v obleku?“

Podíval se dolů na svoje oblečení, jako kdyby mu má zmínka o obleku připomněla, že ho má na sobě. „To nebylo kvůli tvému úsměvu.“

„Tak proč?“ Byla jsem hrozně zvědavá. Přešel od nutkání stáhnout okýnko auta k souhlasu s rolí náhradního partnera na ples během jediného nádechu, nebo to tak aspoň vypadalo.

„Gio!“ Otočila jsem se za svým jménem a zamávala mi dívka s dlouhými blond vlasy. „Hlasovala jsem pro tebe!“ Ukázala nahoru na pódium, kde byla na stoličce posazená korunka a čekala na svou vítězku. Usmála jsem se na ni a naznačila poděkování. Když jsem se podívala zpátky na svého tanečníka, v jeho očích zajiskřilo pobavení.

„Co je?“

„Nenapadlo mě, že tancuju s budoucí královnou.“

„Ještě nikoho nekorunovali, takže tohle tvrzení je zcela předčasné.“

„Kdo to byl?“ Ukázal směrem k blond dívce.

„Chodí se mnou na dějepis.“

Vzal mě za ruku a prohlásil: „Asi bychom se měli vrátit k tvým kamarádkám.“

Ostatní se přesunuli k volnému stolu se židlemi a bavili se o tom, že z plesu odejdou nejspíš brzy a vyrazí si na nějakou živější zábavu. A na té „živější zábavě“ se teď všichni pokoušeli nějak dohodnout. Ohlédla jsem se zpátky k pódiu, protože mi bylo jasné, že nemůžu odejít, dokud nevyhlásí krále a královnu plesu. Jules to ale vůbec nezajímalo. Pravděpodobně v tom tkvěl důvod, proč chtěla odejít tak brzy. Popudilo ji, že nebyla ani nominovaná. Nebylo to něco, co by přiznala nahlas – to by bylo příliš okaté –, ale všimla jsem si, jak se jí zkřivil úsměv pokaždé, když se o tom někdo zmínil.

Laney mi zašeptala „Promiň“, když jsem k ní došla. Nebyla jsem si jistá tím, co jí vlastně mám prominout... možná ty měsíce, kdy mi nevěřila? Proklouzla jsem dozadu za stůl a pořád ještě jsem svého partnera držela pevně za ruku, když jsme si sedali čelem k tanečnímu parketu.

Jules vstala a zvedla v ruce telefon. „Scukněte se všichni k sobě, chci si vás vyfotit.“ Poslechli jsme ji, a když napočítala do tří, ucítila jsem, jak se můj náhradní kluk maličko posouvá za mě, nejspíš aby schoval svoji tvář za mou hlavu. Jules si fotku chvíli prohlížela, ale nechtěla po nás, aby chom zapózovali ještě jednou. Pak obrátila pozornost k falešnému Bradleymu. „Hele, čím se baví kluci z univerzity? Kromě toho, že balí holky ze střední, samozřejmě.“

Její poznámka ho ani maličko nerozhodila. Pravděpodobně proto, že se ho vlastně vůbec netýkala. „No, Gia a já

odsud jdeme na jednu párty, ale ta je jenom pro zvané, takže vám to asi s rozhodováním nijak nepomůže. Není tady nějaká herna nebo něco takového, kam byste mohli všichni jít?“ Řekl to všechno tím nejprůvětivějším tónem, takže to skoro vypadalo, jako kdyby se snažil být zdvořilý. Ale pod stolem mi stíkl koleno a já jsem se musela kousnout do rtu, abych se nerozchechtala. Nejradši bych ho objala za to, co jí řekl. „Nebydlím tady, takže netuším, co se tu dá dělat.“

Přisahám, že Jules byla jako lovecký pes a její smysly zbystrily v reakci na první stopu krve. Měla by se dát na kriminalistiku, až vyrostete, protože si okamžitě v každé výpovědi všimne sebemenší nesrovnalosti. „Ale když tady nebydlíš, jak to přijde, že jsi tu pozvaný na soukromou párty?“

Můj náhradní Bradley odpověděl stejně pohotově. „Kdo říkal, že ta párty je tady?“ Pak to vypadalo jako souboj vůlí, protože oba zůstali upřeně zírat na toho druhého. Jules odvrátila pohled jako první a já jsem s úlevou nabrala do plic trošku vzduchu. Potřebovala jsem jenom nějak přežít dnešní večer. Jestli už teď čenichá kolem a pokouší se dělat potíže, nepochybně musí přijít na to, že kluk sedící vedle mě není ten, za kterého ho vydávám.

Můj partner musel zaznamenat starosti, které se rýsovaly v mé tváři, protože se ke mně nahnul s tím zamilovaným pohledem, o který jsem ho žádala, a lehce mi přitiskl rty na tvář. Sevřelo se mi hrdlo. Byl opravdu vynikající herec.

„Netvař se tak ustaraně,“ zašeptal mi. „Prozradíš nás.“ Zastrčil mi pramínek vlasů za ucho. „A teď se zahihněj, jako kdybych řekl něco legračního.“

Zahihňala jsem se. Nebylo to jinak těžké, ale v tom okamžiku jsem na tanečním parketu zahlédla něco, co mi radostný chechot zmrazilo v hrdle. Jeho sestra. Zírala přímo na nás.